

besproken vraag, doch de geheel andere of de „violence” ook dan van betekenis is, als zij berust op de daad van een ander dan de wederpartij (blz. 33 van de getypte copy).

Ook rijst de vraag, of aan de aan het slot van de inzending besproken Nederlandse rechtspraak (te denken is o.m. aan arr. H.H. 30 juni 1950, N.J. 1952, 36) niet al te vaak een zin wordt toegekend die daaraan, gezien de casuspositie en de motivering, niet toekomt.

Ondertussen, de inzender geeft hier een gemotiveerd oordeel en de Faculteit wil niet verder gaan dan schrijvers oordeel „betwistbaar” te noemen.

Een tweede punt van kritiek betreft de behandeling van het Duitse recht. De behandeling daarvan is in het algemeen zeer verdienstelijk. Opmerkelijk is echter dat de schrijver hier faalt in een kritische beschouwing van dat recht. In de eerste plaats wordt over de rechtspraak betreffende monopolisten te vlot heengelopen. Met name het Engelse recht kent de regel: „No threat to exercise one's legal rights can amount to a cause of action, even if made for the purpose of intimidation or coercion and even if inspired by malicious motives” (Salmond, on Torts, 11e dr. 718/19). En het Franse recht heeft de regel: „La violence n'est une cause de nullité... que si elle est illégitime” (Planiol-Ripert-Esmein VI no. 196). In beide deze rechtsstelsels vindt de monopolist in die regel bescherming. Een tegenover elkander stellen van deze rechtssystemen en het Duitse systeem en het doen van een keuze ware gewenst geweest.

Ook de zeer ruime interpretatie van „Ausbeutung” door het Reichsgericht had geconfronteerd moeten worden met bijv. de op blz. 41 geciteerde Franse uitspraken in Dalloz 1949, 508 en id. 1951, Somm. 61. Daar wordt geëist: „Manoeuvres frauduleuses, portant atteinte à la liberté morale”. De hier geconstateerde fout wreekt zich in het thetisch gedeelte van het opstel.

In het Engelse recht verdiept de schrijver zich uitvoerig, doch hij schijnt er aanvankelijk stilzwijgend van uit te gaan dat wat wij misbruik van omstandigheden noemen, in Engeland „undue influence” heet. Hij komt alras tot de ontdekking dat dat niet zo is, maar laat nu na de terzake dienende Engelse